

Soukromí

Co mě napadne při slově soukromí? Paradoxně nejspíš drby, drby, drby. I když jsou to třeba jen nepotvrzené informace, podle mě se o narušení soukromí jednoznačně jedná. Ano, člověk je sice od přírody zvědavý tvor, ale to ho neomlouvá ani neopravňuje šťourat se někomu v životě. Tempo, jakým se soukromí v dnešní době narušuje, neustále narůstá. Takhle to vypadá, že za padesát let slovo soukromí vymizí ze slovníku nebo se z něj stane archaismus s dávno zapomenutým významem.

Nikdo totiž netuší, co i byt' taková malá sondáž do člověčí duše může způsobit. S trochou nadsázky můžeme s klidem jmenovat např. nervové zhroucení, rozpad manželství nebo sebevraždu. Soukromí je totiž nezbytnou součástí pudu sebezáchovy. Stává se z něj útočiště a mnohdy i to poslední, co nám zbude. Jen my sami máme právo rozhodnout, koho k sobě pustíme, a to právo by se mělo respektovat.

Moje soukromí je privilegium, které nedám každému. K mému soukromí se váže důvěra. Důvěra v rodiče, že si nečtou moje esemesky, důvěra v sourozence, že mi nebere peníze, důvěra v přátele, že neprozrazují moje tajemství. Soukromí je moje jistota. Drží mě při smyslech, dovoluje mi mít tajemství, sny, cíle i závislosti, o kterých nikdo neví.

Každý je pánem svého soukromí. Je to věc, kterou může člověk absolutně kontrolovat a je jen na něm, nakolik se odváží otevřít se jiným. Soukromí je právo. Soukromí je jistota. Soukromí je obrana před světem. Soukromí je nezbytnou součástí mého života.